

Spomladanske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

I.

Malemu Vidku je bilo zime že odveč. Res se je veselil v pozni jeseni sneženih kosmičev, ko so počeli kakor beli papirčki beliti zemljo in strehe, vendar ko je to trajalo nekoliko mesecev in ko je bilo kar neprenehoma vse belo na cesti in na vrtu, tedaj se je spomnil lepe spomladi, zelene travice, cvetočih dreves in dišečih cvetlic in si želel, da sneg skopni. Vendar sneg je ostal, kakor je bil, in vedno je še nekaj novega palo. Tedaj je pa mladi Videk poprašal mater :

»Mamica, kaj ne bo v vrtu nič več zeleno?«

»Še bo, še« — dejali so mati — »samo prosi Boga, da pošlje skoraj solnčece, sneg se solnca boji in ne bo ga več, samo da začne solnce toplo sijati.«

Videk je molil in prosil Boga, da zopet posije zlato solnčece, hodil je v vrt, gledal gori proti nebu in pel pesemco :

»Sijaj, sijaj solnčece,
Oj solnce rumeno . . .«

Zagledal je gori na jablani ščinkovca in mu dejal :

»Slišiš ti ptiček, ti imaš hitre peroti, vzleti no gori k solncu in prosi ga, naj malo posije, da sneg skopni, saj bode tudi tebi lepše, če ne bo snega. Vzleti no, ptiček !«

In ščinkovec je razširil peroti in odletel, Videk je pa zopet odšel v hišo in povedal materi, kaj je naročil ptičku. Večkrat je pogledal skozi okno, če že solnce sije. Kar so se nenadno pozlatile šipe na oknu, in v sobo je posijalo solnce. Sto in sto zlatih žarkov je sipalo solnce na vse strani, a Videk se je od veselja smejal, saj je znal, da je sedaj snegu odzvonilo. Ojej, kako bode to lepo, ko nam zopet vrt ozeleni, ko bode on zopet mogel venkaj pod milo nebo.

Od streh je začelo kapat in sneg na vrtu in na polju se je vedno bolj krčil. Drevesa so zmajala s svojimi vejami in se znebila nadležnega bremena. Trajalo je nekoliko dnij; solnce je pošiljalo vedno bolj tople

žarke, potok je narasel, jarki so bili napolnjeni z vodo, a na cesti se je pokazalo blato. Nù, na obronku hriba je zginil najpreje sneg, in pokazala se je travica, ali bila je čisto rujava in poležena. Preje nego so vzklike mlade bilke, pokazale so se pod grmom rumene trobentice, katere so hitro, ko se je pokazalo solnce, vzdignile svoje glavice in zatrobile glasno: »Prišla je pomlad, prišla je cvetoča pomlad!«

V tem so se zbudili tudi zvončki ob potoku. Zmajali so svoje zvončaste glavice in odzvonili trobenticam: — »Res, prišla je pomlad, lepa cvetoča pomlad.«

Okrog hiš so letale lastovke, iskale si svoja stara stanovanja in glasno čvrčale: — »Bile smo daleč tam na jugu, povsod je lepo, vendar tu doma je najlepše, da je le že zopet prišla pomlad!«

Poslušali so jih vrabiči, strnadi, ščinkovci, seničice in gostoleli so jim veselo v odgovor: »Lahko vam, ker niste zmrzovale kot mi. Vendar sedaj je vse pozabljeno, saj je pomlad tu, pomlad je tu!«

Tedaj se je pa pokazal v zraku rumeni metuljček. Frfotal je s svojimi prozirnimi krilci, gledal veselo na okrog, oglasil se je pri trobenticah in zvončkih in jim šepetal veselo: »Dolgo sem spal, dolgo, sedaj pa ne bodem več, saj je pomlad tu, oglasim se še večkrat pri vas.«

Nù, tudi mali Videk ni mogel več ostati v sobi. Stekel je venkaj na cesto in kobacal po debelem blatu, da je bilo veselje, saj je vedel, da tudi blata ne bode dolgo. Potem je pa odšel v vrt, pogledal je, kako travica zeleni, natrgal si je trobentic in zvončkov, da jih ponese materi. A ko so to videle bele, rdeče obrobene marjetice, zmajale so žalostno z malimi okroglimi glavicami, kakor da bi mu hotele reči: »Hej, Videk, kaj si na nas pozabil? Kaj nas ne poneseš materi?« In natrgal je Videk tudi marjetic, a solnčece gori na nebeškem obzorju je tako veselo sijalo in mu zlatilo njegovo okroglo glavico.

»Kako je pač lepo pomladi!« — vskliknil je Videk in stekel zopet domov. Vendar popreje nego je prišel k materi, oglasil se je še v hlevu pri liski in jej dejal: »Čakaj no, liska, skoro pojdeš tudi ti na prosto, saj je

pomlad prišla, in travica že tako lepo zeleni. Kaj ne, tudi tebi je bilo že zime odveč?«

»Muuu« — oglasila se je liska in stresla z glavo. Ej, pomladi se tudi liska veseli. In kdo se je ne bi?

Pomlad je tu, otročiči, pomlad! Veselite se je! Srečni ste, saj vam sije dvojna pomlad — pomlad v naravi in pomlad življenja!

Mačica.

Glejte mojo mačico,
Mehko njeno dlačico!
Noče presti,
Noče jesti,
V divji skok
Urnih nog
Ne požene se nikdar,
Ker je pridna, pridna stvar.
Nič ne cvili,
Nič ne piše,
Nič ne sili
Ven iz hiše
V drugo klet
Do plečet. —
Saj jo z vrbe ob potoki
Oče mi prinesli so,
Ko so davi s šibo v roki
Vole gnali na vodo.

Gregor Gornik.

Uganke in šaljiva vprašanja.

(Priobčil Josip Štelcar.)

1. V čem sta si podobna jež in denar?
2. Kaj je po vsem životu kosmato, pa vendar nima ne dlake, ne las?
3. Katera ptica je golobu najbolj podobna?
4. Kdaj je na barki najbolj varno? (Odgonetke v prihodnji številki.)

Spretni risar.

Dragi učenčki! danes moram pa z vami spregovoriti resno besedo. Naročil mi je to oblastni gospod urednik. Rekel mi je, da mu nikakor ni všeč, da bi vam kazal le to, kar znam sam narisati, marveč naj bi tudi vas učil risanja. »Začetniki«, tako mi je dejal, »ne morejo risati takih težkih rečij, začnite torej